

Altres cop la premsa



Xavier Bulbena

B en segur que encara deus recordar aquella època en què la premsa local jugava un paper important per debatre els problemes quotidians de la ciutat. Ja no vull pensar en el temps d'abans de la guerra, on podien coexistir i esbatussar-se diversos setmanaris, quan El Deber, La Tradició, La Ciutat d'Olot, Esquerra... i encara les efímeres però eficaces revistes satíriques competien per expressar les parcel·les múltiples de l'ideari olotí. Una coexistència, val a dir, no sempre pacífica, però que al cap i a la fi demostraven una pluralitat de visions que feien prou viva la ciutat. Fins i tot, ja ho saps, l'època dels anys setanta i vuitanta, amb l'Arriba España i Olot Misión, o si vols La Comarca i l'Olotí. Ara, ja ho veus, tenim l'enèssim intent per a crear una revista que trenqui el monolitisme opinant, i donar joc a una altra manera de veure la ciutat.

Pero no és pas exactament de nostàlgia del que et vull parlar. Sospito que la situació actual ve més produïda per la mateixa transformació de la societat i els seus veïns, que som tots, més que no pas per fenòmens de pressió política directa. Vull dir que dóna la impressió que si no hi ha més revistes a la ciutat és perquè ens hem acostumat, una mica tots, a no dir res, a deixar d'opinar per efecte d'un conformisme estès i universal, una mandra participativa ben arrelada. No n'hi ha prou de considerar que Olot té una opinió majoritària, expressada electoralment, que combrega amb la ideologia Convergent, que tal vegada es reflecteix a La Comarca. La veritat és que la gran o petita oposició i, fins i tot, deixant l'àmbit estrictament polític, la diversitat d'opinions de tot el teixit social ha deixat, fa temps, de demostrar un especial interès

en explicar-se, escriure o discutir en els mitjans escrits de comunicació. Més enllà doncs del simple debat ideològic, la tasca a fer, tal vegada poc realista, és la de tornar a la gent la il·lusió de la participació, la necessitat del debat en tots els ordres, fins i tot en l'aprovació. Però en veu alta. Tanmateix, no és ni saludable per als governants, que tinguin la sensació de dirigir un poble que diu sempre amén per la via del silenci, que hom cregui que tot està ben fet, ja que ningú no protesta ni aprova amb criteris expressius. Com hem pogut arribar fins aquí? Allò que no va aconseguir la dictadura s'ha extès entre nosaltres per obra i gràcia d'un monolitisme del poder polític evident, però també per una certa deixadesa de l'oposició i per un cofoïsmes i un tantsementotisme desfermats que ens va imposant a tots un pessimisme radical i un pensament «políticament i socialment correcte» que ja comença a embafar. Hi ha massa il·lusos que creuen que com que se'ns han ensorrat les grans respostes -la fi de les utopies, en diuen-, endegades en aquest segle, s'han abolit doncs les grans preguntes. És potser per tot això que no goses dir que no, com tu faries, quan et venen a demanar la col·laboració en nous projectes com el que ara tens a les mans. Cal esperar que se'n surtin, és clar, però de moment ja és d'agrair l'entusiasme i l'intent. Sempre he pensat que cada revista ha de tenir al darrera, no solament uns capdavaners i uns pencadors il·lusionats, sinó, i el que és més important, una generació amb uns certs «ideals», i perdona l'expressió per usar una paraula tan tronada. Existeix realment aquesta condició, avui, a l'Olot de final de mil·lenni i a 440 metres, no sé si amunt o avall, del nivell general d'aquest país?

Jordi Pujiula